

Sygn. akt III KK 416/15

POSTANOWIENIE

Dnia 26 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Lech Paprzycki

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 26 kwietnia 2016 r.,
sprawy M. D.
skazanego z art. 280 § 1 k.k. i in.,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 1 lipca 2015 r., sygn. akt II Ka [...]
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w A.
z dnia 27 marca 2015 r., sygn. akt II K [...],

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. H.O. Kancelaria Adwokacka w A. kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote osiemdziesiąt groszy) za sporządzenie i wniesienie kasacji przez obrońcę z urzędu**
- 3. zwolnić skazanego M. D. od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w W., wyrokiem z dnia 1 lipca 2015 r., w sprawie II Ka [...], utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w A. z dnia 27 marca 2015 r., wydany w sprawie II K [...], którym oskarżony M. D. za czyny zakwalifikowane z art. 280 § 1

k.k. oraz z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. skazany został na kary pozbawienia wolności i karę łączną 2 lat i ośmiu miesięcy pozbawienia wolności.

Od powyższego wyroku Sądu Okręgowego, kasację na korzyść oskarżonego M. D. wniósł jego obrońca z urzędu, który przedmiotem zarzutów czyniąc sposób dokonania kontroli odwoławczej przez Sąd Okręgowy w W. w zakresie oceny materiału dowodowego, niewspółmierności kary oraz nieprzyjęcia wypadku mniejszej wagi rozboju (naruszenie art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 53 § 1 i 2 k.k. oraz art. 54 § 1 k.k., a także art. 283 k.k. w zw. z art. 440 k.p.k.), wniósł o uchylenie wyroków Sądów obu instancji i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w A. do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w W., w odpowiedzi na kasację obrońcy, wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy oskarżonego M. D. jest, w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k., oczywiście bezzasadna i jako taka została oddalona, natomiast M. D., wobec jego aktualnej sytuacji majątkowej i ograniczonych możliwości zarobkowania w okresie odbywania kary pozbawienia wolności, został, na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k., zwolniony od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego. Z kolei, sporządzenie i wniesienie w tej sprawie kasacji przez obrońcę z urzędu uzasadniało zasądzenie na jego rzecz stosownego wynagrodzenia.

Kasacja, choć wskazująca zarzuty naruszenia prawa procesowego, w istocie, zmierza do kwestionowania poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych, co w ramach tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia jest niedopuszczalne (art. 523 k.p.k.). W apelacji sformułowano jedynie zarzut błędu w ustaleniach faktycznych (s. 1 apelacji), obecnie próbując mu nadać charakter naruszenia prawa procesowego. Poza tym, uzasadnienie kasacji stanowi w dużym stopniu powtórzenie uzasadnienia apelacji.

Oczywiście bezzasadny jest zarzut naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 53 k.k. i art. 54 k.k.. Obrońca w apelacji nie stawiał takiego zarzutu, a obecnie w uzasadnieniu kasacji nie wykazuje, na czym naruszenie art. 433 § 2 lub art. 457 § 3 k.p.k. miałoby w tym zakresie polegać.

W pozostałym zakresie, co do zarzutu naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., wskazać należy, że uzasadnienie orzeczenia Sądu odwoławczego, choć nie należy do najbardziej obszernych, zawiera wszystkie istotne elementy wymagane wskazanymi przepisami. Odnosi się zwłaszcza do stanowiącej przedmiot kwestionowania przez obrońcę okoliczności dotyczącej groźby natychmiastowego użycia przemocy w ramach dokonywanej kradzieży. Słusznie przy tym wskazuje się, a tej oceny obrońca nie zdołał skutecznie zakwestionować w kasacji, że środki przełamania oporu w ramach przestępstwa rozboju określonego w art. 280 § 1 k.k. były w niniejszej sprawie stosowane wobec M.W., a nie, współdziałającej wówczas ze skazanym, w ramach podziału ról, B. C., co było wystarczające do przypisania skazanemu współudziału w przestępstwie rozboju,

W odniesieniu do zarzutu naruszenia art. 283 k.k. w zw. z art. 280 k.k. i art. 440 k.p.k. obrońca nie przedstawia jakichkolwiek rozważań i argumentów co do wykładni i zastosowania tzw. wypadku mniejszej wagi przestępstwa rozboju, a ogranicza się wyłącznie do przytoczenia szeregu okoliczności faktycznych i treści środków dowodowych, kwitując stwierdzeniem, że „działanie oskarżonego stanowiło przypadek mniejszej wagi w rozumieniu art. 283 k.k.” (s. 9-10 kasacji). Tak sformułowany zarzut, bez odniesienia go, po pierwsze, do poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych oraz, po drugie, szczegółowo do okoliczności przedmiotowo-podmiotowych, których zaistnienie warunkuje możliwości przypisania uprzywilejowanego przestępstwa wypadku mniejszej wagi, czyni tak sformułowany zarzut oczywiście bezzasadnym.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.